

undskyldte, at jeg saalænge har lagt Beslag paa det høie Things Tid.

Ordsjæderen (S. Sørensen): Af de Bemærkninger, som ere fremkomne under denne Sag, skal jeg tillade mig paa Udvalgets Begne at svare paa nogle enkelte. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) har jo udtalt i Betænkningen, som han ogsaa udtalte her under Forhandlingen i Gaar, at han havde meget stor Betænkelse ved at gaa ind paa den Erstatningsret, som Flertallet har foreslaaet. Det forekommer mig imidlertid, at den Motivering, som det ærede Medlem har givet denne sin Stilling, i Grundten lyder noget underligt. Vi vide jo nemlig Alle, at han er Formand for en Amtsraads-kreds, og at han saa her kan tilraade og finde det rigtigt, at en saadan Institution kommer til at tage en meget væsentlig Del i de Beføstninger, som kunne komme til at følge af de Forholdsregler, som her blive vedtagne, det forekommer os dog at være et noget eget Standpunkt. Naar vi tænke os det ærede Medlem som Formand for Københavns Amt, da vi for nogle Aar siden havde denne store Svinedifteritis, som kom til at koste ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og at $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{3}$ — hvilket det nu vilde blive — skulde betales af Amtsfonden, da vilde det være blevet en meget sølelig Erstatning for Amtet at udrede. Nu blev det nok sagt, at det var ganske ekstraordinære Forholdsregler, der bleve tagne, men det er netop mod Gjentagelsen af saadanne Tilfælde, vi her lovgive. Tænke vi os f. Ex., at der fra Tydsland kommer Kvægpest ind i den sydligere Del af vort Land, da var der Udsigt til, at der kunde blive en meget stor almindelig Nedslagning, saa at mangfoldige Kreaturer kunde blive nedslagne i et enkelt Amt. Det er netop under saadanne Forhold, at vi mene, det er rettest, at Staten overtager denne Erstatningspligt. Der bliver jo overalt klaget over, at de kommunale Institutioner blive overbeholdede med Skatter, som de ikke kunne bære, men hvis det bliver lagt over paa Statskassen, bliver det jo det hele Samfund, som kommer til at bære det. Hvad angaar de Bemærkninger, som kom fra den høitærede Minister mod vore Vædringer, da forekommer det mig, at man ikke saadan rigtig kunde sige, at den ærede Minister var i helt godt Humør. Der kom en almindelig Beklagelse over det Hele, og der var saa at sige slet ingen Ting, som han kunde tilraade at vedtage, eller som han for sit Bedkommende kunde ønske, at vi skulde gaa ind paa. Det er forsaavidt beklageligt nok, men det kunde vi jo ikke forandre; derimod maa det

være vor Opgave at søge at samle saa Mange som muligt om de Anstuelser, som vi anse for at være de rette, og det have vi lagt Bægt paa i Udvalget, idet vi vide, at det har stor Betydning for Sagens Vedtagelse ogsaa andetsteds, naar vi med nogenlunde Enstemmighed kunne gaa til at vedtage de Forholdsregler, som vi anse for de rette. For at opnaa Enighed og dermed den Styrke, som er nødvendig for at bære et Forslag igjennem, kommer i mangfoldige Tilfælde den Enkelte til at trænge sin Mening noget tilbage, ellers kan der Ingenting blive gennemført. Jeg haaber nu ogsaa, dette maa lykkes ved Behandlingen her i Salen, som det tildeels er lykkedes i Udvalget, og da særlig, at man vil gaa ind paa de Hovedpunkter, som vi sætte størst Pris paa. Noget nærmere Omtale af den høitærede Ministers Indvendinger mod vore Forslag vilde fore for vidt, da det saa omtrent var gennemgaaende, han fremførte Anker. De tre Hovedting, jeg tillod mig ved Iste Behandling at fremdrage, ere Hovedsagerne for mig endnu, nemlig: at vi faae Erstatningsretten for Cieren sat op til $\frac{1}{6}$, at vi faae Statskassen til at bære den med Nedslagning forbundne Udgift, og at vi faae Noget vedtaget, der kan virke til Gavn overfor Tuberkulosen. De tre Ting anser jeg for Hovedpunkterne, og kunne vi først blive enige om dem, antager jeg ogsaa, at vi nok kunne blive enige om det Øvrige. Den høitærede Minister udtalte: om vi eller jeg træde, at han var bange for sin egen Kommission, den Kommission, som var udsat, og som vi støtte os til med Hensyn til at sætte Erstatningsretten til $\frac{1}{6}$. Nei, jeg har slet ikke tænkt paa, at den høitærede Minister skulde være bange eller saadant Noget, men kun paa, at Kommissionen bestod af Mænd, der vare sagkundige og kjendte til de Ting, den havde befattet sig med; og naar dens Betænkning faldt sammen med de fleste af de Folks Anstuelser, som have Kjendskab til Landbruget, har jeg troet derigjennem at finde en Støtte paa de Punkter, vi have stillet op, som var stærk nok til ogsaa at bære det frem. Til lige er der jo et Andragende, som staar i Forbindelse dermed. Det er indsendt fra de danske Dyrlægers Fællessforening, og findes i Bilag 4. Der udtale disse underskrevne Dyrlæger paa Dyrlægestandens Begne, at en saadan Udryddelsekamp — det er nemlig Tuberkulosen, der er Tale om — „kun vil kunne sættes i Værk med noget Haab om gunstigt Udfald ved en Lov, der foruden at indeholde betryggende Bestemmelser sigtende til at forhindre Sygdommens Udbredelse ved Smitte og Arv, tillige hjemler Ret til Er-